

cum furnicile nervoase se strecurau în urechile, în ochii, nasul și gura victimei care zvâcnea și gemea, care stătea în fața lui în agonia morții.

Un câțel a fost singurul martor; animalul scheuna jalnic, dar a primit o lovitură de picior de la ucigaș.

Acum, când Kurt zăcea pe patul de moarte, câinele a venit iar ; lui i se părea că a crescut și lătra fără încetare.

Când muribundul a ajuns la sfârșit cu mărturisirea lui, a strigat tare :

„Acum, acum, câinele ! Ajutor, animalele negre, îndurare !”

Cu aceste cuvinte a murit. Ce mărturie a faptului că păcatul nu se prescrie.

Câte unuia, alba cămașă mortuară i-a fost prea strâmtă, pentru că purta la el lucruri făcute în gulerul roșu de soldat.

Câte un lucru care a fost făcut cu obraji roșii ai tinereții, a dus după aceea sudoarea rece de frică pe fața palidă.

Omule, pune-ți în ordine socoteala cu Dumnezeu, cât mai este ziua harului !

[Cont. în nr. următor | Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | VI | Georg von Viebahn, BERLIN | 1901 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro

VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

Lumini peste veacuri
Volumul II [Petru Popovici]
CAPITOLUL 18
JOHN G. PATON

Când s-a aflat că se pregătește pentru misiunea în străinătate, aproape toți de la misiunea locală i-au fost împotrivi.

Când a scris însă părinților, răspunsul lor a fost :

„E mult de când noi te-am predat Domnului și în această chestiune noi te lăsăm la dispoziția Lui”.

Insulele Noile Hebride au fost descoperite de căpitanul Cook și puse pe hartă. Ele se află în emisfera sudică, aproape de Australia. Locuitorii erau canibali ... [Continuarea în numărul următor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA?
CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „Fiindcă plata păcatului este moartea ...”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. [Romani 6 : 23]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

Unde ne puteți găsi ?

Foaia Creștinului

- Editorial
- Lumini peste veacuri
- Cum pot fi mântuit ?
- John G. Paton

[Isus] „În nimeni altul nu este mântuire :
căci nu este sub cer niciun alt Nume
dat oamenilor în care trebuie să
fim mântuiți.”
[FAPTELE APOSTOLILOR 4 : 12]

Editorial. Mazeppa

„Lumina se va întuneca în cortul lui și lampa lui se va stinge deasupra lui. Pașii puterii lui se vor strâmta și chiar sfatul lui îl va răsturna. ... îl apucă lațul de călcâi, îl prinde plasa. ...

Îl îngrozesc spaimile din toate părțile și îl urmăresc la fiecare pas. ... Întâiul-născut al morții devorează măduarele trupului său ; îi va mânca măduarele.” (Iov 18 : 6 - 7, 9, 11, 13)

Ivan Stepanovici Mazeppa, născut în 1645 în Podolia, a fost paj la curtea regelui Poloniei. Cu toate că avea abia 18 ani, a fost surprins într-o seară de către nobilul polonez Falibowski, în adulter cu nevasta acestuia.

Soțul înșelat a poruncit ca adulterul să fie legat gol de calul lui și a mânat calul afară, în stepă, ca Mazeppa să devină o pradă pentru lupi.

Aceștia au urmărit îndată calul fugar, care și-a purtat stăpânul, în ciuda tuturor primejdiilor, sângerând și plin de răni, până la moșia lui foarte îndepărtată.

Mazeppa a plecat curând după aceea la cazaci, în Ucraina, al căror conducător (hatman) a devenit douăzeci de ani mai târziu.

Petru cel Mare, țarul Rusiei, l-a ridicat pe Mazeppa la rangul de prinț al Ucrainei și l-a coplesit cu binefaceri.

Dar Mazeppa l-a trădat, s-a aliat cu dușmanii binefăcătorului său, cu regele Carol al XII-lea al Suediei.

Când lucrul acesta a fost comunicat lui Petru cel Mare, el n-a vrut să-l creadă și i-a trimis pe cei doi acuzatori, un general cazac și un colonel, lui Mazeppa.

Acesta a poruncit ca cei doi acuzatori să fie executați, pentru propria lui trădare.

[Continuarea de pe pagina 1]

Dar curând n-a mai putut să-și ascundă legăturile trădătoare, a trecut în mod deschis de partea regelui Suediei ; a trebuit să fugă împreună cu Carol al XII-lea, pe teritoriu turcesc, când acesta a fost bătut în lupta de la Poltava și a murit la 65 de ani, în fortăreața Bender (Tighina), de otrăvă ; dacă s-a otrăvit el însuși, nu a fost stabilit.

Această viață începe cu adulter, sfârșește cu crimă și trădare și totuși acest bărbat a fost iubit și admirat de cazacii lui, pentru vitejia și puterea lui fizică.

Lumea îi privește pe oameni tocmai cu alți ochi decât Dumnezeu.

Dar Acesta, cu toate că vede adâncul păcatului tuturor oamenilor, îi poartă cu răbdare divină prin ani și zeci de ani.

Un credincios care în anii lui târzii a fost binecuvântat din belșug, a scris în confesiunea de credință despre vremea tinereții lui :

„Pofta lumii și a păcatului m-au condus de nestăvilit acolo ca pe Mazeppa, care a fost legat de calul lui.

Cu toate că nimeni n-a văzut și n-a știut, lupii m-au înconjurat urlând, acuzatorii conștiinței mele, care nu voiau să plece de pe urma mea, până când harul lui Dumnezeu a vrut să mă elibereze și să mă salveze.

Funia cu care eram legat pe calul poftei și al păcatului, a fost tăiată.

Majoritatea oamenilor se lasă opriți pe calea păcatului lor, tot așa de puțin ca Mazeppa.

Dumnezeu avertizează și așteaptă; dar asemenea oameni, oricâtă parte au de bunătate și ocrotiri minunate – este zadarnic.

Adesea iese la lumină abia în ultimele clipe, cu spaimă, cât de tare strigă

conștiința lor privind păcatele ascunse, care zăceau pe căile lor întunecoase.

Nimic din acestea nu a dispărut sau a fost uitat.

Chipurile oamenilor cu care și față de care au păcătuit, ies brusc la iveală din vălul tainic al trecutului ; ele nu se lasă alungate.

Există o singură putere care poate să alunge pentru totdeauna aceste acuzații ale conștiinței ; aceasta este sângele lui Isus.

Dar aproape niciodată oamenii nu mai pot să apuce harul în ceasul morții lor, după ce o viață întreagă l-au disprețuit.

De aceea vino acum cu vina ta în lumina lui Dumnezeu, mărturisește povara și jalea inimii tale.

Există lucruri care trebuie exprimate.

Ce greu poate să apese pe conștiință, ca un chintal, un adulter sau o trădare sau un furt, o fraudă !

De câte ori nu vin oameni cu părul cărunt, care au auzit că pacea este de găsit și mărturisesc ceea ce nici un om nu bănuiește, ceea ce a fost păcătuit în urmă cu ani și decenii ; ei plâng cu sughituri, cum fac copiii și peste buzele lor se rostogolește piatra grea pe care sârmana inimă fără pace a purtat-o mulți ani. Atunci chiar se poate spune :

„Cine ne va răsturna piatra de la ușa mormântului ? ... pentru că era foarte mare.” (Marcu 16 : 3 - 4)

Porți și tu o asemenea piatră de vină deosebită ?

Într-adevăr, toată viața noastră este întrețesută și otrăvită cu păcat, egoism și necunoaștință, căci nu numai faptele noastre sunt rele, ci și inima, firea din care ies.

Cu toate acestea, există lucruri

[Continuarea pe pagina 3]

[Continuarea de pe pe pagina 2]

deosebite, din cauza cărora omul nu poate ajunge să aibă liniște, până nu mărturisește unui om cum este el înaintea lui Dumnezeu.

Atunci vei scăpa de acuzatorii și însoțitorii tăi întunecați.

O, prietene, cât timp vrei să porți povara păcatelor tale, întrucât nu știi cât de lung va mai fi drumul tău pe pământ ?

Orice ai întreprinde, chiar dacă înconjuri globul pământesc în călătorii interesante, vina ta merge cu tine.

Câte unul a crezut că va găsi liniște pentru conștiința lui, în grandioasele acțiuni care îi reușesc ; dar s-a înșelat.

Fie că ridici o casă nouă sau chiar un castel, fie că achiziționezi terenuri noi, faci descoperiri noi, fie că te căsătorești și porți de grijă copiilor, - nimic din ce întreprinde sau obține omul pe pământ, nu poate liniști conștiința ; aceasta o poate face numai sângele lui Isus.

Lucrul acesta îl aud oamenii cine știe cât de des, dar ei nu aud cu urechi care ascultă.

Abia atunci când este prea târziu, când inima înspăimântată în trupul tremurând nu mai poate să-L primească pe Isus și viața veșnică, pentru că acuzatorii par să înconjoare patul de moarte din toate părțile, atunci omul caută mângâiere, dar zadarnic.

Atunci se aduc cărți de rugăciune sau se încearcă să i se citească din Biblie – dar nimic nu poate ajuta, nu există un leac magic religios, care ar putea liniști marea agitată a inimi fără pace ; lucrul acesta îl poate face numai harul lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt.

Cu siguranță că și pentru asemenea muribunzi vor fi fost vremuri în care au

fost chemați la har ; dar există linii de demarcație în viața unui om, dincolo de care cerul este închis.

În trăirile unui pastor bătrân, loial, am găsit notate următoarele :

În satul din Westfalia, unde a locuit, trăia un bărbat pe nume Kurt, care în anii tinereți slujise în Spania, în armata napoleoneană.

Kurt trăgea să moară și l-a chemat pe pastor; acesta a venit.

La căpătâiul patului ședea vecinul bolnavului și avea în fața lui cunoscuta carte de rugăciuni a lui Friedrich Starck și lângă el, pe pervazul ferestrei, culegerea de cântări de Benjamin Schmolcke.

„Nu ajută nimic”, așa l-a întâmpinat vecinul pe cel care intra ; „*cele mai bune și mai puternice rugăciuni nu numai că i le-am citit, ci i le-am și spus, ca să le repete după mine.*”

Experimentatul slujitor al lui Dumnezeu a observat, desigur, că nici febra, nici convulsiile nu-l scuturau pe bolnav, ci conștiința ; el i s-a adresat :

„*Sunt convins că istoria lui Acan (compară cu Iosua 7 : 1 - 26) vă este de două ori cunoscută : o dată din Biblie și o dată din viața dumneavoastră.*”

Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit.”

Muribundul își frângea mâinile și plângea ; în cele din urmă și-a deschis inima și a povestit cum odinioară în Spania, într-un sat ai cărui locuitori tocmai fugiseră, la cercetarea unei colibe părăsite a găsit un copilaș dormind, nimic altceva, nici băutură, nici pâine.

El văzuse afară, sub tulpina unui salcâm bătrân, un mușuroi mare de furnici.

Nemulțumit și nervos că n-a găsit alimente, a apucat sugarul care dormea, l-a aruncat în mușuroiul de furnici și a privit ... [Continuarea pe pagina 4]